

Australië in twee weken (en alle Aboriginals zijn toch hetzelfde)

Aan de muur achter mijn computer hangt een boeiende kaart: Australië geprojecteerd op Europa. In een oogopslag zie je hoe groot het land – of beter gezegd – het *continent* Australië is. Die kaart gebruik ik graag als introductie bij colleges en lezingen. Iedereen weet wel dat Down Under groot is, maar weinigen onder mijn gehoor blijken de omvang en afstanden bij benadering goed in te schatten. Met die kaart als opening van mijn verhaal is het meteen raak. Wauw! Zo groot? Dat hebben we ons nooit gerealiseerd. Nou ja, je ziet het. Darwin ligt in Midden-Noorwegen, Melbourne in Zuid-Turkije en Hobart bij Cairo. De westkust van Australië bevindt zich grotendeels op de Atlantische Oceaan, Brisbane aan de oostkust ver in Rusland voorbij de Zwarte Zee. Met de punt van Cape York zijn we weer terug in Midden-Scandinavië.

Regelmatig stelt iemand mijn advies over een voorgenomen reis naar Australië op prijs. Vaak blijkt dan dat het enthousiasme van mijn gesprekspartner groter is dan zijn realisme. Willen ze in twee weken Kakadu, de Olga's en Uluru zien, doorreizen naar Adelaide om via de Great Ocean Road Melbourne te bezoeken. Vandaaruit via de kust door naar Sydney waar de trip moet eindigen. Wat ik daarvan denk? Dan wordt het de hoogste tijd om mijn geprojecteerde landkaart te voorschijn te toveren. Voorzichtig, om het enthousiasme niet te temperen, vraag ik mijn gesprekspartner of hij zo'n trip ook in Europa in twee weken zou willen afleggen. Van Trondheim in Noorwegen via München naar Noord-Griekenland en Zuid-Turkije om in Ankara te eindigen, om maar eens iets te noemen. Soms krabt iemand zich dan nog eens achter zijn oren, en soms ook niet. Daar ga ik niet over.

Die onbekendheid levert ook vermakelijke scènes op, zoals eentje uit de categorie 'Alle Aboriginals Zijn Toch Hetzelfde'. Van mijn boek *De Clan van de Wilde Honing* zou een pocketuitgave verschijnen. De uitgever wilde graag een markant Aboriginalportret op de cover. De foto die ik onder ogen kreeg was een pakkend portret dat zeker de aandacht van potentiële kopers zou trekken. Waarom maakte ik dan toch bezwaar? De betreffende foto was van een Aboriginalman uit de omgeving van Sydney en mijn boek speelt zich af in Arnhem Land, een paar duizend kilometer daarvandaan! De uitgever zag het probleem niet, want zo'n indrukwekkende kop trekt de aandacht en daar gaat het toch om? Ik protesteerde nog wat verder en vroeg of hij ook een foto van een blonde Zweed op de kaft wilde zetten als ik een boek over Italië had geschreven. Kortom, ik weigerde en vroeg de kinderen van mijn overleden Aboriginalgids Charley of ik een portret uit mijn eigen collectie mocht gebruiken. Die toestemming kwam en nu prijkt er alsnog een markant hoofd op de kaft, deze keer *spot-on*.

Maar ach, laat ik realistisch blijven. Omdat mijn leven zich regelmatig in Australië afspeelt, kan ik in deze column gemakkelijk de betweter uithangen. Het zou mij niet beter vergaan als ik zo'n afweging moest maken in landen waar ik nog nooit geweest ben – Canada bijvoorbeeld. Hoe ziet dat land er uit, geprojecteerd op Europa? Geen idee. Ik kan het natuurlijk allemaal googelen. Maar er is een groot verschil tussen een land met zijn landschappen, klimaten en afstanden persoonlijk ervaren, of alle kennis uit de tweede hand te moeten halen. Dus ootmoedig, zeg tegen allen die zich hier aangesproken voelen: absoluut niet mee zitten. ■